

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *A budapesti ember ruház-
kodása 1922-ben*

Forrás:

Uj Nemzedék
Bp
(Hely)

1922. 12. 30.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy 339.83

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

339.83 1922

A budapesti ember ruházkodása 1922-ben

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

116
Hagyományos szokás az egész világon, hogy az esztendő végén lezárják az elmúlt év gazdasági és szociális mérlegét. Régenté, amikor a dolgozó ember relativ rendezett viszonyok között élt, ha esetleg szűkös is, a szociális krónikának nem volt olyan nagy jelentősége, mint most. Az utóbbi években ugyanis gazdasági tekintetben sok rendezetten élő ember került nagyon megalázó helyzetbe, viszont sokan vagyont teremtettek, akiknek azelőtt semmijük sem volt. A nagy gazdasági átalakulás teszi érdekessé és kortörténeti jelentőségűvé a szociális helyzet változását. Ebből a gondolatból indultunk ki, amidőn megkérdeztünk különböző foglalkozási ágakhoz tartozó embereket, *menynyit adtak ki 1922-ben ruházkodásra*. A ruházkodás ugyanis, mint a legfontosabb szükségletek egyike, talán legjellemzőbb részlete a kultúrember gazdasági és szociális helyzetének. A kérdés — előre tudtam — sok emberre nézve kínos, mert a felelet a legtöbbször megalázó. Mégis sikerült néhány helyen érdekes választ kapnom. A nyilatkozatokat itt adom tovább.

A miniszteri tanácsos.

— A kérdés nem érint kellemesen, mert nagyon belevág legbizalmasabb dolgaimba és szükségessé teszi a magam és családom anyagi helyzetének föltárását. Intelligens ember nem szereti az ilyen természetű vallatást, még akkor sem, ha a fele-

let nem kellemetlen. Ebben az esetben pedig *nagyon is kellemetlen, sőt szinte szégyelni való*. Szégyelem megmondani, hogy 1922-ben saját ruházkodásomra s a feleségem és két felnőtt leányom ruháira *mindössze 80.000 koronát költöttem, de*

erre sem telt a fizetésemből, hanem *eladott családi képek árából*. A kedvezményes szövétet minden alkalommal átvettem, hiszen e nélkül semmit sem csináltathattunk volna, az elkészítést pedig részint az én régi olcsó szabóm végezte, részint pedig a leánykám. Harag és méltatlankodás fog el, ha látom, hogy a *szomszéd kereskedelmi úrnők szobalánya mennyivel szebben öltözködik, mint a feleségem és két leányom*, három nagyműveltségű keresztény úrnő. *A magam ruhájáról beszélni sem akarok...*

A tanár.

— A fizetés és az ugynevezett természetbeni ellátás a megélhetésre sem elegendő. *Ruházkodásra ebből egy fillért sem adhatnék*. Szakkönyvek és folyóiratok olvasása helyett tehát *órákat kell adnom*, mert csak így juthatok feleségemmel és három gyermekemmel együtt egy-egy ruhadarbhoz. Tanítványaim többnyire jómódu, de *nem régóta jómódu családok gyermekei*. Lázadó lélekkel látom náluk, *hogyan dobálják a tisztereket haszontalan-ságokra*, míg én és sok hozzám hasonló szellemi, munkás éjjel-nappal

dolgozunk a legnyomornaságosabb existenciáért. Magam és családom ruházkodására mindössze 80 korona ráfizetéssel végzem az orosi funkcióit, mert még a kapupénzt sem fizetik meg nekem.

Az építész.

— Az egész esztendő folyamán *öt hónapig volt munkám*. A keresetből a mindennapi kenyeret sem tudtam volna megvásárolni, de szerencsére a feleségem családja kísé-gített bennünket több ízben élelmiszerküldeménynyel. Ruhát csak a feleségemnek csináltathattam, de *ezért el kellett adnom műszereim egy részét*. Magamnak és *VI. gimnazista fiámnak csak cipőjavításra tettem*. Harmincegyezer koronát költöttem mindezekre. A műszerekért negyvenezret kaptam.

Az orvos.

— Reggel 9 órától délután 2 óráig futkosok emeletről emeletre, 3 órától 7 óráig otthon rendelek és alig tudunk megélni. Hiába emelik az orvosi díjszabást, nincs belőle hasznunk. *Minél nagyobb a díjszabás, annál több beteg marad adósunk*. És orvos nem perel. Gyermektelen emberekben milliókat érő prém, broszember vagyok, tehát magamat és feleségemet kell ruháznom, de mégis egyéb ruhadísz pompázik. Kész erre sem tudok eleget keresni. Mindössze 30.000 koronát költöttem 1922-éért. Dolgozó embernek elérhetőben kettőnk ruházkodására. Ebbenlenek benne van a cipő és a kalap is. Megjegyzem, hogy akárhányszor ej-szaka is elhívna beteghez, *éjszaka azonban — csodálatos — nem sze-*

Székesfővárosi házinyomda 1922

nek az emberek fizetni. Nyolcórán az emberek fizetnek. Nyolcórán a korona ráfizetéssel végzem az orosi funkcióit, mert még a kapupénzt sem fizetik meg nekem.

A festőművész.

— Olcsó portrékat festettem egész esztendőn át. Alig tudtam a házbért fizetni és élelmiszert is többször csak képtel tudtam szerezni. Nyolcórán természetesen kihasználják szűkült helyzetemet. Ruhára nem költöttem semmit, csak cipőjavításra adtam ki 3500 koronát. De ezt né-essék megírni, mert még névtelenül is *szégyenlem...*

Az ügyvéd.

— Az ügyvédet sokan irigylik niostanában, mert azt hiszik, sokat keres. Ha nincs véletlenül egy bőkezű kliensöm, aki a végrendelet megszerkesztésében való közreműködésért 50.000 koronát fizet, akkor semmi ruhafélt sem vehettem volna egész esztendőben. Így mégis kiadhattam körülbelül 70.000 koronát magamnak, feleségemnek és menyasszony leányomnak. *Az ügy-nökösködő ügyvédnek természetesen jobban megy a dolga*, de ahhoz guszpuszt kell... *

A fájdalmas körut befejezése után végigmentem a Váci-utcán. A kirakatokban milliókat érő prém, broszember, bársony, csipke, himzés kát, selyem, bársony, csipke, himzés és mégis egyéb ruhadísz pompázik. Kész erre sem tudok eleget keresni. Mindössze 30.000 koronát költöttem 1922-éért. Dolgozó embernek elérhetőben kettőnk ruházkodására. Ebbenlenek benne van a cipő és a kalap is. *Ki vásárolja ezeket?...*